



BUON GIORNO MP-LEHDEN LUKIJAT



Tiukkaa taistelua Fariolin kanssa

Terve terve MP-lehden lukijat. Meikäläisellä ei olekaan ollut pitkään aikaan sopivaa rakoa näiden tarinoiden väentämiseen, mutta parempi myöhään.

Lehdissä on jonkin verran ollut juttua meikäläisen tämän kauden toilailluista, mutta tehdään pikakertaus ajettuihin kisoihin. Kausihan alkoi Portugalista, missä olin kaksi kertaa kakkonen Fariolin jälkeen. Kisa sujui muuten hyvin, mutta jotenkin vaan viimeinen puristus puuttui. Seuraavaksi oli vuorossa Espanjan täydellinen fiasko. Reitti oli niin vaikeaa vuoristoa ja kallionkielekkeitä, että sitä olisi kuivallakin kelillä ollut vaikea päästä kunnialla ympäri. Saateksa me sitten raahattiin Fariolin ja Andersonin kanssa kimpassa laitteita, mutta meikäläiseltä hajosi takajarrusatala ja sitä korjatessa putosin niiden kelkasta. Yksin oli aivan mahdollonta päästä mäkiä ylös ja jouduinkin aina pahoissa paikoissa pysähtymään ja odottamaan jotain perässä tulijaa kimpatakoisiin. Sitten vaan yhdessä vehkeet selkään ja mäki ylös. Tietysti jouduin aina kantamaan myös hitaamman kaverin laitteet, joten arvatkaa menikö hommassa puhki. Loppujen lopuksi myöhästyin yli tunnin sallitun rajan ja tulos jäi kokonaan saamatta.

Seuraavana päivänä päätettiin kolmepuolikkailla ajaneiden Kentin ja Jössen kanssa, että kun ensimmäinen älytön paikka tulee vastaan, niin lopetetaan ajaminen siihen. No melkein heti alussa Kentti tulikin selkällä edellä alas yhdeltä kallionkielekkeeltä ja kun me tultiin isoilla nelareilla paikalle, niin vehkeet oli poikittain tiellä. Kun sitten aikamme ihmeteltiin siellä rinteessä, niin ratamestari tuli kyselemään syytä ajojokoittiin. Jösse sanoi homman olevan mahdollonta, johon kaveri totesi, että mikset jäänyt kotiin, jos tällainen MM-tason reitti on liian vaikea. Sanoihan asian oikealla miehelle, sillä Jösse yleensä on viimeinen joka ei pääse reittiä ympäri. Omaksi parhaakseen espanjalainen älysi poistua paikalta,

sillä normaalisti viilipytyin rauhallinen Jösse alkoi silminnähden hermostua ja edessä olisi varmasti ollut otsaanlyöntitalkoot, jossa ratamestari olisi ollut altavastaaajana.

Tsekeissä satoi myös vettä ja omalle kohdalle sattui kauden ensimmäinen virheetön ajo. Voitto tuli Fariolin puolen minuutin erolla ja kunnon liejussa vedin yhden yleiskisan pikispohjat. Jösse ja Kentti muuten ajaa pikkunelareilla huimaa kyytiä ja pystyvät jopa häytyttelemään yleiskisan kärkeä. Jollain sopivan liukkaalla pätkällä kolmepuolikas onkin varmasti hyvä, kun sillä saa aivan rauhassa vedellä kaasua pohjassa.

Toisena päivänä Tsekeissä menin sitten turvalleen liejuun ja mutaa sylkiessä kului aikaa hukkaan. Vikalle pätkälle lähdetessä oli tiini vielä Fariolin kanssa tasoissa, mutta meikäläinen joutui ohittamaan kolme hitaampaa ja perhana viekeöön hävisin muutamalla sekunnilla. Tällä kaudella olenkin jo kuusi päivää hävinnyt vikalla pätkällä, kun Farioli on saanut kerättyä jonkun älyttömän vauhdin ja pysynyt myös pystyssä. Sillä onkin ollut ihmeellinen tuuri, sillä sellaisella riskillä ajattaessa kun kaatuu, niin menee yleensä myös pitkälle.

Puolassa oli pätkät hiekalla ja etukäteen henki oli hyvä. Kuvittelin homman olevan meikäläisen heiniä, mutta ei se parhahan hiekassa ajaminen suju pelkästä ulkomuistista. Vikalle pätkälle lähdetessä johdin Fariolia 6 sekuntia, mutta se oli edellä ajaessaan tonkinut kannon polulle ja siitä meikäläinen meni turvalleen.

Toka päivä lähti heti aamusta sujumaan paremmin ja joka pätkällä tulikin pohjat ja selvä voitto, vaikka osuin kerran puuhunkin. Onneksi se oli vain reiden paksuinen ja nelari katkaisi sen kuin tikun.

Petteri Silvan ajoi Puolassa perhahan hyvin ja voitti jopa yleiskisan ekana päivänä. Tokana päivänä Petteri olisi ollut toinen Edmondsonin jälkeen, mutta vaihdelaatikko hajosi

viimeiselle siirtymälle. Ilman keskeytystä Petteri olisi voittanut koko yleiskilpailun.

Nyt kun Saksan kisa on peruttu, niin jäljellä on enää Italia, Ruotsi ja Suomi. Se tarkoittaa sitä, että vaikka meikäläinen voittaisikin kaikki päivät, niin Fariolille riittää kannassa roikkuminen mestaruuteen. Toisaalta luulisi sillekin osuvan huonoa tuuria, eikä tässä vielä kirvestä ole kairoon heitetty. Taistellaan loppuun asti ja sitten nähdään mikä on tulos. Operoitu veneluu on täysin kunnossa, mutta sama ranne on mennyt romuksi ja kolme kertaa ja vissiin siksi on ranneluu irronnut pikkuhiljaa nivelestä. Lääkäri ei ollut asiasta hirveän huolissaan, mutta siinä on varmasti syy puutuvaan käteen. Luun pää nimittäin lonksuu vähän miten sattuu.

Pyörä meikäläisellä on lähes samanlainen, kuin viime kaudella. Ainoastaan jalkatapat ja satula on nyt sentin ylempänä. Myös nokka-akseli on teamin moottorimekaanikon omaa käsialaa ja sen ansiosta tehoalue on tosi hyvä. Nokka pitää kyllä aivan ihmeellistä ääntä, mutta tuntuu pysyvän läjässä. Me ollaan kokeiltu samoja kevyensyosia, kuin Martensin pyörässä, mutta ainakaan toistaiseksi ne eivät ole tarpeeksi kestäviä enduroon. Pyörä saa mieluummin olla vähän raskaampi, kunhan se vaan kestä. Moottori on meikäläisellä kolmisen kiloa vakiota kevyempi ja vaihteita viisi. Martens ajaa muuten neli- ja jopa kolmivaihteisella laatikolla. Sen pyörässä on myös titaania yhtä paljon kun avaruusraketiissa. Kaikki pultit, jarrulevyt ja iskarin jousi ovat ainakin sitä. Me kokeiltiin myös samoja magnesiumisia moottorin koppia, mutta kun olin muutama tunnin möyrynt metsässä, niin öljyt tulivat pellolle.

Täysin uusi nelari on edelleen työn alla ja testivaiheessa. Se on kevyen ja hyvän näköinen. Pyörän suunnittelun lähtökohtana on ollut tehdä hyvä katuenduro, josta saa myös helposti kilpurin. Siksi toisessa moot-

triversiossa on tasapainoakseli, mutta kilpurissa se jätetään pois. Uuden pyörän käyttöönotosta ei ainakaan tässä vaiheessa ole tietoa.

Myös meikäläisen soppari loppuu tähän kauteen, mutta jatkan pitäisi ratketa hyvissä ajoin. Tilannehan on sikäli erilainen, että tällä kaudella olen töissä Team Azzalinissa, joka ennen pyöritti Cagivan aavikkoteamia ja siirtyi nyt perinteiseen enduroon. Sponsimarkoilla Azzalinpyörittää noin 20-henkistä porukkaa, johon enduron lisäksi kuuluu Mito Team, eli piikeillä Italian vakiosarjan osallistuva porukka. Pääsponsorina on Lucky Explorer, jonka väreissä myös pyörät ovat.

Kotimaassa ehdin käydä ajamassa yhden kisan Joutsassa. Kävin sitä ennen kerran kokeilemassa kaksipuolikkasta ja tuntuihan homma vaikealta. Keula oli älyttömän kevyt nelariin verrattuna ja tehoalue aivan eri paikassa. Pyörä sinkoilikin metsässä minne sattui ja kädet puutu pehmeässä hiekassa. Olinkin vasta kuudes, joten olisi saattanut olla viisaampaa ajaa sittenkin nelarilla. Itse Joutsan tapahtuma oli hieno ja reitti hyvä. Joku saisikin järjestää Suomessa saman tyyppisen enduron, johon pääsisi mukaan myös crossipyörillä.

MM-kisojen jälkeen suunnitelmat ovat vielä auki, mutta Suomessa kiinnostaisi ehkä ajaa vielä Hyvinkään SM-crossi ja Ahveniston superbikers, mutta saa nähdä.

Hyvää kesää vaan kaikille.

CIAO!